Gilotina

tematické číslo 2026/27

severní polární kruh

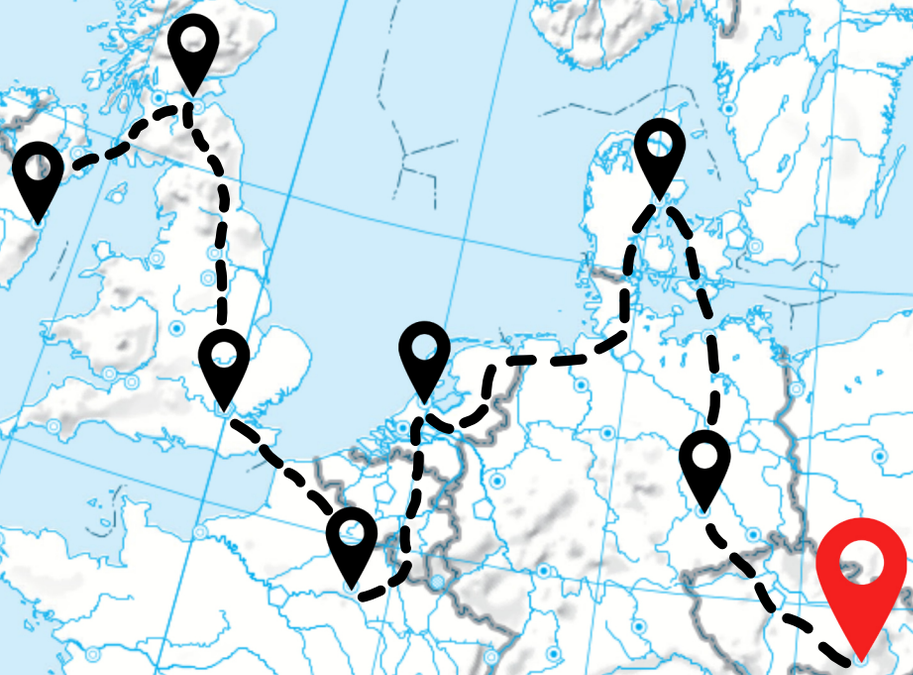

Do světa!

Foto: V. Jaroš

Michaela Koláčková

Foto: V. Jaroš

Kamila Bejšovcová

Foto: V. Jaroš

Barbora Chládková

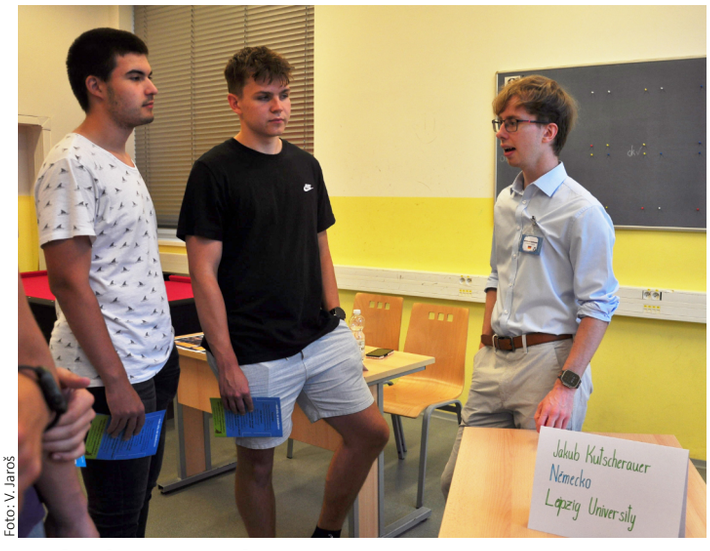

Foto: V. Jaroš

Jakub Kutscherauer

Foto: V. Jaroš

Adéla Kocourová

Foto: V. Jaroš

The Kellner Family Foundation

Milé čtenářky, milí čtenáři,

dobře, možná to trochu jako úvodník působí, ale tentokrát se v něm opravdu nachází pár zásadních informací.

V redakci už jsme si nějakou dobu pohrávali s myšlenkou tematických čísel. A ačkoli jsme je zmiňovali i v dotazníku, který byl ve výročním čísle, dlouhou dobu na ně nedošlo. To, co teď držíte v ruce, je výsledkem bláznivého nápadu, několika náhod a mnoha hodin psaní a sázení během prázdnin. Moc děkujeme všem, kteří si ten čas udělali.

Celé to začalo pár týdnů – doslova pár – před akcí „Za školu do světa“, o jejíž organizaci se dozvíte v následujícím článku. Dostali jsme prostor pro rozhovory se všemi hosty této akce. Pokud jste tedy nestihli navštívit všechny stánky a se všemi se pobavit, doufáme, že vám to tyto rozhovory vynahradí.

A že bylo o čem se bavit. My jsme měli spoustu otázek a všichni hosté měli co předat. Vy snad obsáhlé rozhovory oceníte, ale věřte, že nám daly zabrat. Stálo to však za to. Materiálu jsme měli tolik, že pokud bychom ho použili všechen, měl by výtisk v podstatě dvojnásobný počet stran. Přistoupili jsme tedy k poněkud (pro vás, pro sazeče a pro životní prostředí) příjemnější variantě.
V přehledu rozhovorů se dozvíte, co vše v rozhovoru najdete – hlavně jaké školy a země se týká – abyste si mohli udělat představu, jestli vás bude zajímat. Pod QR kódem pak najdete daný rozhovor v plném rozsahu.

Pokud byste měli zájem o další tematická čísla, popřípadě i konkrétní téma, neváhejte nám dát vědět přes mail nebo Instagram!

Přejeme příjemné čtení,

Sofie Hana Klímová & Hana Špiritová

šéfredaktoři: Hana Špiritová, Sofie Hana Klímová
grafické zpracování: Václav Lněnička
sazba: Sofie Hana Klímová, Běta Kubátová, Jakub Trojan, Jan Špirit
titulka: Sofie Hana Klímová
vedoucí webového vydání: Adam Vala
korektoři: Mgr. Michaela Straková, Hana Špiritová, Běta Kubátová, Ema Kubátová
stálí redaktoři: Barbora Perglová, Laura M. Conlon, Hana Špiritová, Kateřina Antošová, Sofie Hana Klímová, Petr Matějka, Ema Kubátová, Běta Kubátová, Šimon Hlaváček, Dalibor Číp, Michaela Orlovská, Adina Šmikmátorová, Natálie Dostálová, Anna Kubicová, Ema Boudná, Klára Smetanová, Eliška Kociánová, Jakub Trojan, David Pikula, Natálie Čechová, Eliška Jedličková, Eliška Kociánová, Magdalena Orlovská, Jan David Blažek, Karel Švaříček, Zuzana Kozáková, Anna Marková

4
O organizaci Za školu do světa

6
Přehled všech rozhovorů

12
Nezprávy

13
Jak na přihlášku do zahraničí?

15
Studium v zahraničí už na střední?

Gilotina I studentský časopis
Gymnázia Brno-Řečkovice
Terezy Novákové 936/2,
621 00 Brno, Česká republika

gilotina.gyrec.cz
gilotina@gyrec.cz
gilotina.casopis

O tom, jak „Za školu do světa“ málem neproběhlo

200 studentů, II hostů a 9 dobrovolníků. 3 dedikované učebny, 6 vyučovacích hodin, přes 6000 Kč nákladů. Speciální číslo Gilotiny. To už nezní jako docela malá akce. Ale začalo to jen jako smělý nápad v hlavě. Jak se z něj stala tak ohromná akce? A byly chvíle, kdy jeho realizace vypadala naprosto beznadějně?

Oskar Sedlák
MATURANT 2026

Jednoho běžného gyrecovského rána jsem si jako obvykle povídal s Isabel. Pohrávala si s myšlenkou, že by bylo fajn, kdyby se studenti naší školy více dozvídali o možnostech svého budoucího studia. Měli jsme sice několik fajn přednášek třeba od Masarykovy univerzity, ale třeba o studiu v zahraničí naše škola informovat nestačí. No a když na něco nemá škola kapacitu, kdo jiný než my, studenti, by se toho měl ujmout.

Rozhodli jsme se, že nejprve zmapujeme možnosti. Isabel vytasila svoji bohatou síť zahraničních kontaktů a začali jsme psát emaily. Z 10 oslovených odpovědělo 5 a z toho jen 2 uvedli, že by možná eventuelně, když bude čas, přijeli.

Foto: V. Jaroš

Pořadatelský tým

Pochopili jsme, že potřebujeme trochu větší množství kontaktů. Po hodinách hledání v různých databázích a oslovování organizací jsme měli v tabulce celkem 60 emailových adres. Věřili jsme, že alespoň několik z nich by si mohlo udělat čas.

Ze začátku byla organizace celkem pohodička. Přemýšlet nad tím, jak může akce vypadat, snít o detailech jako „musíme mít jmenovky, protože to je cool“ a občas napsat nějaký ten mail. Jenže pak začalo jít do tuhého.

Měsíc do termínu akce. Maturita. Měli jsme tým složený jen z oktavánů, což v květnu, jak to říct, lehce svádělo k odklonění pozornosti od projektu. Do toho se ukázalo, že závazný formulář o účasti vyplnil jen jediný z oněch 60 oslovených hostů, a navíc že akci vlastně nikdo nechce zaplatit. To byla chvíle, kdy jsem s tím opravdu měl sto chutí seknout.

Foto: V. Jaroš

Ze zákulisí

Tři týdny do termínu akce a já nemám zhola nic.
Nemám tým.
Nemám hosty.
Nemám peníze.
Nemám čas.

Ale ten jeden člověk. Ten jeden, jenž vyplnil onen formulář. A napsal, že se těší! Přece mu nenapíšu, že se akce ruší. Přece nepřiznám, že jsme to nezvládli. Přece se jen tak nevzdáme!

Vytvořil jsem nový tým z mladších studentů, kteří maturitu zatím neřešili. Stanovil jsem deadline pro vyplnění formuláře pro hosty. Na to slyšeli – do týdne jsme měli 11 přihlášek. A nakonec se slitovala i škola a poskytla nám nejen tři učebny a uvolnění studentů z šesti tříd, ale dokonce i veškeré potřebné finance. Mohli jsme to pořádně rozjet.

Foto: V. Jaroš

Všichni hosté

No a zbytek už znáte. Akce „Za školu do světa" sklidila ohromný úspěch a překonala veškerá naše očekávání. Ale nemuselo to tak být. A po většinu času, kdy jsme akci tvořili, to takhle růžově rozhodně nevypadalo. Vše se povedlo, a to neříkám jen tak, jen díky štědré podpoře vedení školy. Díky ochotě hostů přicestovat přes půl Evropy. Díky úžasnému týmu dobrovolníků.

A v neposlední řadě také díky vám, studentům, že jste se rozhodli z akce vytěžit maximum. Vaše aktivní zapojení nás utvrdilo v tom, že všechen ten čas, energie a nervy, co jsme do toho dali, že to všechno opravdu stálo za to. Jsem za vaše nasazení neskutečně vděčný a motivuje mě to k podobným iniciativám i do budoucna.

Díky moc vám všem!

Foto: V. Jaroš

O přestávce

Hlody

Melichar (při pokusu): Není to bezpečné, to umí dělat jen dva lidi na světě. A sice já a jeden Američan, ale ten už zemřel.

Černá: Jupiter je nejtěžší země z naší země.

Vojta: Jmenuje se to vosička?

Třída: Pestřenka!

Vojta: Ale normální lidi tomu říkají vosička.

Kuňák: Biologové se rádi baví vražděním.

Melichar: Uhlík je čtyřvazný. Takže my teď v organické chemii budeme pořád počítat do čtyř. Takže kdo umí počítat do čtyř, má velkou výhodu.

Vašát: Pokud vaše rodiče mají sedm sourozenců, já za to nemůžu!

Michaela Koláčková

Anglie - HR

Z bakaláře na MUNI v Brně přešla na Middlesex University do Londýna, kde studovala HR (Human Resources).

Do britského školství nahlédla i v rámci práce na soukromé škole.

Jakých rozdílů ve srovnání s českým školstvím si všimla? Proč se rozhodla vrátit do České republiky? A jak se k jejímu britskému diplomu staví místní zaměstnavatelé?

Beáta Kocourová

Skotsko - střední škola

Její příběh se od ostatních liší tím, že do zahraničí se podívala už během studia na střední.

Využila nabídky stipendia a prošla složitým přihlašovacím procesem, takže dva roky strávila na Dollar Academy ve Skotsku. A to vše proto, že jí nevyhovoval vzdělávací systém v Česku.

Jak se tedy systém liší? Jak náročný pro ni byl přestup z Gyrecu do Skotska? A co ji přimělo, vrátit se na vysokou zpět do Česka?

Eliška Pinterová

Irsko - medicína

Nadchl ji Oxford, ale Brexit jí překazil plány na studium v Británii. Nakonec se jí i přesto povedlo dostat se do zahraničí – studuje na Trinity College, a to dokonce zadarmo.

Baví ji, že má na kampusu pohromadě celý akademický život – od knihovny až po univerzitní atletický klub. V rámci studia se dokonce podívala do Melbourne, kde celý semestr strávila jako Elite Athlete. Jak by porovnala tyto dvě zahraniční univerzity?

Jak se chystá v medicíně dál zaměřovat? A co její zkušenosti s irským přízvukem?

Barbora Votlučková

Irsko - práva

Z Open Gate přes debatní klub až na nejlepší právnickou školu v Irsku. University College Dublin pro ni byla díky výsledkům studentů, zaměření a strategickému umístění v Evropské unii jasná volba.

Studuje zároveň i v Brně, a tak má jedinečnou příležitost se zamýšlet a porovnávat dva právní systémy, které jsou až překvapivě odlišné.

Ani s debatou nepřestala a v současnosti dokonce trénuje středoškoláky. Co jí debata přinesla do života? A co se na ní vůbec dá „trénovat”?

Adéla Kocourová

Nizozemsko - práva

Při výběru univerzity se rozhodovala mezi Nizozemskem a Irskem. Teď studuje na Utrecht univerzity v Nizozemsku. Podle čeho se nakonec rozhodla? A proč vůbec nezůstala v Česku?

V Nizozemsku studuje obor mezinárodního práva veřejného. Co přesně to znamená? Na co se zaměřuje Adéla? A jak se k tomu dostala od prvotního oboru Liberal Arts and Sciences?

Během studia také stíhá pracovat pro organizaci, která se zabývá pomocí studentům středních škol s procesem přihlašování na zahraniční univerzity – a to od výběru školy až po zařízení ubytování.

Barbora Chládková

Nizozemsko - biomedicína

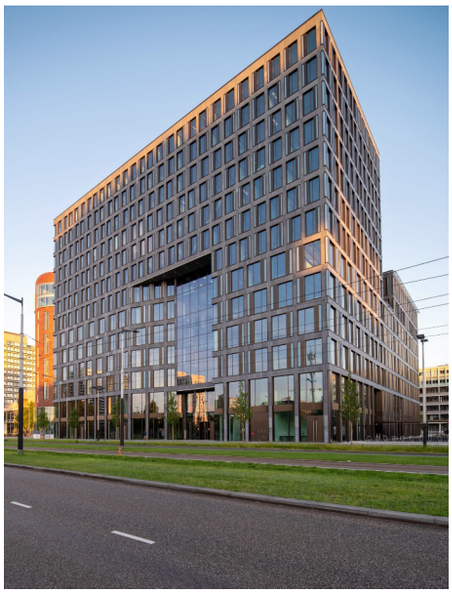

Na Vrije Universiteit Amsterdam se přihlásila kvůli kvalitnímu oboru biomedicíny, který je tam navíc možný studovat i v angličtině. Do budoucna by se chtěla více zaměřit na výzkum rakoviny.

Ve svém volném čase předsedá studentské asociaci a občas si nechá zabavit kolo.

Čím se taková asociace zabývá? Co je pro ni na studiu nejtěžší? A umí nizozemsky?

Kamila Bejšovcová

Dánsko - kognitivní vědy

Bakaláře studuje v Dánsku na Aarhus University. Proč právě tam? To je vcelku jasné. Obor Cognitive Science, který studuje, se hledá těžko. Však je to taky velmi specifická mezioborová disciplína.

Co je na ní tak zajímavého a jak se k ní Kamila dostala? Jaký pro ni byl přechod do Dánska a na co si musela zvyknout? To vše a ještě více se v rozhovoru dozvíte!

Jakub Kutscherauer

Německo - fyzika

Na Leipzig university studuje mezinárodní program v angličtině, a tak má (trochu omylem) přátele z celého světa.

Co mu to přineslo do života? Kolik zatím potkal Čechů?

V rámci studia dělá vlastní výzkum interakcí částic a fotonů, mimo studium zase pracuje pro Czech Rocket Society. Jak se k těmto příležitostem dostal? A co ho na nich zajímá?

Barbora Chrastilová

Francie - biologie

Vždycky se chtěla účastnit velkých výzkumů a Université Paris Cité jí přišla jako dobrý schod do světově známých výzkumných institutů, které sídlí v Paříži. Výuka probíhá ve francouzštině, takže mezinárodních studentů tam moc nepotká. S čím dalším se musela ze začátku studia vyrovnat? Konkrétně se zajímá o imunologii, ale ve volném čase ráda běhá a objevuje město.

Jak to vypadá s její stáží na Pasteurově institutu? A proč si z ní kamarádi dělají legraci, že studuje „vysokou školu života”?

Rozárie Haškovcová

Francie - environmentální politika

O životní prostředí se zajímá už od dětství. Studovala bakaláře z politologie na Karlově univerzitě, ale už během něj si brala environmentalistické předměty navíc, což jí pomohlo se na magistra dostat na prestižní univerzitu Science Po v Paříži.

Spravuje také instagramový účet Shluk buněk, prostřednictvím kterého vzdělává a informuje o tématech týkajících se právě životního prostředí. Měla příležitost se podílet na tvorbě zákona v poslanecké sněmovně, setkává se s politiky a momentálně se snaží vyvrátit co nejvíc dezinformací o větrných elektrárnách.

Martin Říha

Francie - mezioborová univerzita

Z Lercha rovnou do Paříže – maturita z francouzštiny ho připravila dostatečně.

Ale studium na Sciences Po Paris může být i pro ty bez ní. Na některých kampusech lze totiž studovat i v angličtině.

Martin hned po gymplu nevěděl, na co přesně se chce dál zaměřit, a tato univerzita mu dala prostor se rozhodnout. Zároveň měl v rámci povinného Erasmu příležitost podívat se i do Švédska.

Hlody

Hlas ze školního rozhlasu: Dobrý den, omlouvám se za krátké vyrušení na konci hodiny...
Melichar: No tak dělej...
(po chvíli)
Melichar: Ježišmarja, jak se to vypíná?

Vašát: Já už jsem se rozhodnul, kdo bude mít ten referát. Takže Downův syndrom mají X a Y.

Burešová: Já vás zastřelím!
X: Jo, prosím.

X: Můžu jít na záchod?
Kuňák: To pusť tady, to pak setřeme...

X usíná
Zavadilová: X, vy se vždycky tak odpojíte... připomínáte mi Karla Schwarzenberga.

Třída řeší příklady z genetiky
Vašát: X, dobré?
X: Jo, já jsem ještě přemýšlel nad tím incestem...

X: Já tam mám 3 centimetry jedniček!
Kuňák: Tři centimetry jedniček, tak to je za tři.

Vašát: Robert Koch je původcem... Ne, není původcem tuberkulózy!

Vašát: Lanýž. To je takové uhlí.

X: Vždyť to bude naše poslední hodina chemie!
Kuňák: Ále. Ti z vás, kteří si zopakují ročník...

Kuňák: Zahraj nám kus toho svého divadla.
X: Tak přijďte na vystoupení. Já už to zadarmo nedělám.

Kuňák: Nemůžete chvíli nemluvit?
X: Já bych jinak usnula.

Vašát: Ornitologové jsou... ptáci.

Nezprávy

Barbora Perglová
OKTÁVA B

„Do deseti pracovních dní uděláme z Grónska naše odloučené pracoviště.” Tak zněla rezoluce řečkovického gymnázia, jež si klade za cíl zatočit se stále narůstajícími počty absencí žáků. Jak může nedobrovolný pobyt v zahraničí na dobu neurčitou přimět studenty k pravidelné školní docházce? Cesta na sever je přímočařejší, než by se mohlo zdát.

S žáky vyhýbajícími se výuce se u nás učitelé nesetkávají už dlouhodobě. “No, to víte, že mi děcka nechodí do hodin! Jednoho notoricky známého mám dokonce ve třídě. Maturoval v devadesátém osmém roce a už jsem ho tu neviděla dobrých dvacet let!” vzplála spravedlivým hněvem nejmenovaná profesorka biologie. Před jistou dobou dokonce vedení školy vyzvalo rodiče, aby k vysvětlení absencí přestali používat všeříkající sousloví „rodinné důvody”. Brzy však tohoto rozhodnutí litovali. „Nasedla do vlaku A, který vyjel z Tišnova v 7:05, zapomněla však vystoupit, proto se její vlak v 9:24 potkal s vlakem B v České Lípě,” zněla jistá omluvenka z hodiny matematiky. „Vždyť to je s prominutím úplná blbost, proboha! Potkaly se v České Třebové, ne v České Lípě!” ohradil se dotčený matematikář. Jiný případ se odehrál na evidentně nedůkladně oraném poli literatury: „Vedl válku s Bílovicemi, až z toho chytil mločí nemoc,” zlověstně svítilo v Edookitu. Tento student byl svojí učitelkou českého jazyka dokonce potrestán: „Za tento nezdařilý výtvor mi odevzdá čtenářský deník nejpozději týden po termínu! A ne dva týdny po termínu jako všichni ostatní!”

Škola se tedy rozhodla jednat, a to velkolepě. Žákům s docházkou nižší než 75 procent písemně podala, na základě nové přílohy Školního řádu neodmítnutelnou, nabídku nedobrovolného studijního zájezdu do Grónska. Časově neohraničený pobyt za polárním kruhem by měl vyřešit dva nejčastěji hlášené důvody absence – prvním z nich je vysoká nemocnost. „Vzhledem k průměrné délce polární noci, která zde činí 2 měsíce, se děti konečně pořádně vyspí. Navíc je budeme krmit čerstvými rybami a celozrnnými lišejníky.” Druhým zásadním problémem byly rodinné rekreace. Studenti už nebudou muset v době výuky neodkladně jezdit lyžovat do Beskyd. Stačit bude po vyučování vylézt na nejbližší zasněžený vrchol. „Myslíme samozřejmě i na ty, kdo lyžovat neumí. Těm bude udělen Individuální sáňkovací plán.”

Dalším, překvapivě namáhavým, krokem bylo zajištění zázemí na ostrově. Po zjištění, na kolik by školu přišel pronájem nespecifické levnější nemovitosti v Nuuku, byl vojenským získáním prostor pro výuku pověřen nově vzniklý orgán, takzvané ŠFL – Šavlemi za Fjordové Lyžování (prosíme neplést se Školní florbalovou ligou). Ostrov se jeho předseda nejdříve chystal z(b)abrat osobně, spočítal si však, že letenky by jednočlennou delegaci stály podobně jako roční pronájem té rozpadlé stodoly v Nuuku. Převrat proto oznámil neméně majestátně v kabinetu zeměpisu před vyvěšenou mapou Grónska. „Naši žáci pijí jako Dánové, takže politicky se pro vás nic zásadně nezmění," prohlásil mimo jiné ve svém prvním státnickém projevu. Hrobové ticho ze strany otrhané učební pomůcky si vyložil po svém. „Mlčení znamená souhlas. Ode dneška jsem tedy jen a pouze historicky první markrabě grónské.”

Přípravy k odjezdu tedy mohly započít. Na sáně podomácku „vyrobeného” psí spřežení, sestávající z dvou vlčáků, tří jezevčíků a jedné čivavy, se nakládaly bedny Ovesných svačinek (vydrží úplně všechno), taktické laboratorní pláště (nejsou vidět ve sněhu) a cca 30 kg dalších záležitostí. 1. července konečně přišel ten dlouho očekávaný den. Po krátké zátěžové zkoušce byli neschopní a nevýkonní psi rozehnáni, sáně zapřaženy za automobil a celá výprava zvolna vyšla směrem na severozápad. Brzy ovšem nastal zvrat, se kterým by byli nepočítali snad ani přední matematici z gymnázia na třídě Kapitána Jaroše. Někde u Kuřimi si delegace uvědomila, že s sebou nevzala ty studenty.

Po uhrazení blokové pokuty ve výši 2 500 Kč za nevhodné parkování organizace Šavlemi za Fjordové Lyžování definitivně přišla o zbytek svého rozpočtu. Školní docházce se tak nadále můžeme vyhýbat jen na základě slohových útvarů v Edookitu, případně, jako zkušenější záškoláci, v době prázdnin.

B. Perglová

Jak na přihlášku v 5 krocích

Když se mě kamarádi ptají na to, jaký byl proces podávání přihlášek na vysoké školy v zahraničí, tak z vtipu říkám, že se přihlašování na zahraniční univerzitu stalo za ten poslední rok mou osobností. Od rešerše toho, na jaké univerzity se hlásit přes samotné podávání přihlášek až po čekání na výsledky. Celé to bylo velmi časově náročné.

Isabel Kochová
MATURANTKA 2026

Krok 1: Výběr školy

Je asi jasné, že tento krok musí předcházet jakémukoli jinému, ale pro mnohé z nás to byl jeden z nejtěžších. Není lehké odhadnout, na jaké školy má člověk šanci se dostat nebo kde zapadne do dobrého kolektivu. Při výběru vysokých škol je důležité zmínit jedno: každý má jiné priority – cenu, umístění na světovém žebříčku, lokalitu… Na začátku je tedy důležité sednout si a vymyslet, co člověk od svého studia v zahraničí očekává, a najít si na internetu něco o školách nebo se třeba podívat na možnosti stipendií.

Já jsem se v tomto řídila světovým žebříčkem, protože kvalita vzdělání je pro mě důležitější než lokalita. Konkrétně jsem použila QS Rankings, který je nejpoužívanější pro tyto účely. Také jsem měla velké problémy s výběrem oboru, jelikož ne všechny univerzity ho nabízejí. To byl tedy další způsob selekce.

Má rada: Nebojte se mířit vysoko, i když máte pocit, že nemáte šanci.

Krok 2: Zjištění požadavků

Poté, co přijdete na to, o jaké školy máte zájem a jaký obor chcete studovat, je potřeba zjistit, co vybrané univerzity zase očekávají od vás. Jsou hlavní prioritou známky z posledních vysvědčení, nebo až známky z maturity? Pokud škola požaduje známky, je vhodné být realistický. Anglické školy mají přímo řečeno, jaké známky očekávají, ale někde může hrát větší roli portfolio studenta. Na většinu škol je také potřeba dodat jazykový certifikát, aby student dokázal, že v daném jazyce může studovat. Některé školy požadují například eseje, motivační dopis, nebo dokonce pohovor. Školy toto všechno mají vypsané a často i uvádějí pár rad, jak se s úkolem poprat. Mimo to se taky jakákoli rešerše na internetu vyplatí.

V tomto kroku jsem si vše sepisovala a kontaktovala jsem, koho jsem jen mohla. U některých škol (z jiných států) jsem byla ještě u kroku 1, takže jsem měla pocit, že se v tom topím. Všichni mi ale pomohli a já se mohla soustředit čistě na to, co musím udělat dál.

Má rada: Vše si sepište, včetně dat, dokdy je potřeba něco dodat.

Krok 3: Vyplnění a odeslání přihlášky

Přirozeně po zjištění požadavků nastává čas, kdy je potřeba všechno nachystat. Skenování dokumentů je asi samozřejmé, ale takové motivační dopisy mohou být různorodé. Americké systémy jsou v tomto velmi specifické: chtějí si otestovat charakter studenta. Oproti tomu anglické školy chtějí vidět, že je student motivovaný a že pro své budoucí studium podnikl nějaké kroky i mimo povinnou školní docházku. Anglie taky hodně lpí na studijních výsledcích, kdežto na jiných školách je systém výběru kandidátů volnější.

Po registraci do různých odevzdávacích systémů a po odevzdání a vyplnění všech informací dojde na tlačítko „odevzdat přihlášku" (ať už je napsáno v jakémkoliv jazyce). Nebudu lhát, je to nepříjemné. Máte pocit, že každá informace, kterou jste vyplnili, je špatně. Máte pocit, že nemáte ani trochu šanci se tam dostat, že toho o vás ví hrozně málo. Ale i tak na toto tlačítko kliknete a nezbyde vám nic jiného než vydechnout a začít odpočítávat dny, než přijde odpověď.

Má rada: Kontaktujte české studenty v dané zemi a zeptejte se na jejich cestu přihlašovacím procesem. Většinou vám rádi poradí a reflektují i to, co oni sami mohli udělat lépe.

Krok 4: Čekání

Výsledky někde trvají půl roku, někde sotva pár týdnů. Výsledky můžete netrpělivě vyčkávat i o prázdninách po maturitě. Třeba v Británii se kandidáti na medicínské školy či na Oxford/Cambridge dozví výsledky již v lednu, zbytek škol do konce května, kdežto v Dánsku jsou výsledky až koncem července. Člověk se cítí nečinně, nemůže nic plánovat a ani si nechce dělat naděje. Některé státy mohou své rozhodnutí poslat dříve, jiným to zase trvá, ale každý e-mail s rozhodnutím stojí za to.

Já jsem se do tohoto stavu dostala na konci března. Byl to pro mě dobrý čas, kdy jsem přeorientovala své soustředění na učení se. Když mi bylo úzko ohledně výsledků, tak jsem si začala sepisovat seznamy toho, co bude potřeba řešit, pokud se dostanu na nějakou školu.

Má rada: Využijte netrpělivost jako studijní motivaci. Když vám přijdou výsledky, ať už jakékoli, sdílejte je s někým, kdo je v tomto procesu s vámi.

Krok 5: Poslední rozhodnutí

Poslední krok, se kterým se student potkává, je samotné rozhodnutí, které je stejně těžké jako jakýkoli předchozí krok. Nejen, že se musí rozhodnout, zda skutečně odjet, ale také na jakou univerzitu. Ale po tomto kroku následuje proces získávání víza, zajišťování si ubytování, takže není ještě všechno vyhráno.

V tomto kroku jsem si vybírala mezi vícero školami a ta, na kterou jsem od začátku chtěla nejvíce, najednou vypadla jako první. Priority se mění. Cítila jsem se velmi privilegovaná, že si vůbec můžu vybírat. Věřím, že se to podaří i komukoli z vás.

Má rada: Mluvte o tom se svými blízkými a kontaktujte studenty na dané škole.

To by byla moje pětikroková příručka přihlášek do zahraničí. Pochopili jste nejspíše, že každý student podstupuje jinou cestu dle škol a dle států, do kterých se hlásí. Ale je to boj, který se vyplatí a na který rozhodně nejste sami.

Co vás čeká dál

Studovat tam vysokou školu ale není jediný způsob, jak se na delší dobu podívat do zahraničí – s místním školstvím se můžete seznámit i trochu jednodušeji, a to prostřednictvím exchange programů pro studenty středních škol. Z mé třídy se na takové dobrodružství vypravili hned tři lidé a pod hrozbou postupových zkoušek si odjeli každý do jiné anglicky mluvící země

Hana Špiritová
SEPTIMA B

Zatímco byli pryč, já jsem si už brousila zuby, protože tři je moc hezké číslo a věděla jsem, že tři srovnávací články se nám budou hodit. Poprosila jsem tedy svoje spolužáky, aby něco sesmolili, a oni k mému překvapení souhlasili velmi ochotně (děkuji mimochodem, vážím si toho). Původně jsem jejich výtvory chtěla použít do rubriky Očima studenta do běžného čísla, ale když Sofi přišla s nápadem čísla tematického, shodly jsme se na tom, že se budou hodit spíš sem.

Takže tu máte ještě nějaké hlody, a pak se do toho rovnou pustíme :)

Hlody matikářů

Polický: Já vás snad začnu mlátit tou berlou!

Polický: X, ty jsi to řekl všechno. Jako Gándhí.

Polický: X, nechtěla bys jít na samotku? Některým by se tu ulevilo. Třeba mně.

Polický: Ty tam máš pět jedniček, ty hovado!

Sekaninová: Rozpadám se :(

Polický: Jeden přiklad děláme celou hodinu! To je efektivita jak v Bangladéši!

Polický: V září byste měli mít rozmyšleno, kam se budete dál hlásit.
X: Na pracák!

Polický: X, ty na mě mluvíš jako na svého budoucího manžela po 25 letech!

Polický: X, staň se ohniskem!

Šauerová: Tamti dva strécové se přestanou bavit...

Sekaninová: Vy jste taková vlezdoprdelka?
X: No jasně, jak jste to poznala?

Polický: Kdo neví, že to má dvě řešení, ve svém lidském životě pochybil.

Polický: To je teď vaše mantra. Existujete jenom vy a diskriminant!

Z Gyrecu do Jižní Karolíny

Minulý rok jsem dostal příležitost vyrazit na pobyt do Spojených států, konkrétně do malého města Saluda v Jižní Karolíně. Celý odjezd byl velmi rychlý a trochu chaotický — své umístění jsem se dozvěděl během dovolené v Barceloně a během několika dní jsem se musel vrátit domů, sbalit si věci, rozloučit se a odletět do USA, abych mohl hned nastoupit do školy.

Jakub Navrátil
SEPTIMA B

Na svůj příjezd do Ameriky si pamatuji dodnes. Po přistání v Greenville mě přivítala hostitelská rodina a hned po odchodu z letiště mě překvapilo obrovské horko a vlhkost vzduchu. Už tehdy mi bylo jasné, že mě čeká úplně jiné prostředí.

Americká škola se od té české výrazně liší. Největší rozdíl jsem vnímal hlavně v atmosféře a přístupu učitelů. Byli velmi otevření, přátelští a snažili se studentům pomoci. Přestože jsem přijel až po začátku školního roku, všichni mě přijali velmi dobře.

Zajímavá byla i možnost vybírat si vlastní předměty. Protože se škola nachází v rurální oblasti, studenti si mohli vybrat například sváření, farmaření, péči o zvířata nebo žurnalistiku a posilování. Každý předmět trval 90 minut a během dne jsme měli ve škole zdarma snídani i oběd, což pro mě bylo něco úplně nového. Velkou součástí školního života byly také sporty. Během pobytu jsem se zapojil do přespolního běhu i atletiky, díky čemuž jsem poznal mnoho nových lidí.

Bydlel jsem u hostitelské rodiny, která se do Jižní Karolíny přestěhovala z Georgie. Sdílel jsem pokoj s exchange studentem z Brazílie, se kterým jsme zažili spoustu nezapomenutelných momentů. Musel jsem si také zvykat na některé kulturní rozdíly — například na to, že Američané běžně nosí doma boty, nebo na výrazně větší porce jídla.

Během roku jsem měl možnost navštívit několik amerických států, například Virginii, Ohio, Georgii nebo města Charleston a Washington D.C. Díky tomu jsem mohl poznat Ameriku nejen jako turista, ale i z pohledu běžného života.

Přestože nebyl pobyt vždy jednoduchý, odnesl jsem si z něj mnoho zkušeností. Nejvíce mi pomohl v rozvoji angličtiny, ale také v samostatnosti, sebevědomí a schopnosti přizpůsobit se novému prostředí. Exchange pobyt pro mě byl jedinečnou zkušeností, na kterou budu ještě dlouho vzpomínat...

Z Gyrecu do Kanady

Ve druhém pololetí tohoto školního roku jsem se rozhodla vyjet na zahraniční pobyt do Kanady. V této zemi si student může sám vybrat provincii, o kterou má zájem. Já jsem měla možnost zvolit si i preferované město, a tím byl Fredericton, hlavní město provincie Nový Brunšvik. Právě tam jsem také dostala svoji hostitelskou rodinu. Do školy se zde chodí spádově podle místa bydliště, takže nyní studuji na Fredericton High School.

Nela Zavřelová
SEPTIMA B

Můj příjezd sem byl poněkud krizový. Letěli jsme na konci ledna, což je v Kanadě vrchol zimy, a pro mě byl šok zjistit, jak kruté počasí tu dokáže být. Kvůli sněhové bouři a teplotám kolem -30 °C se rušily lety. Nejprve mě přesunuli z letu z Vídně a následně několikrát zrušili i let z Toronta do Fredericton. Nakonec jsem musela přespat v hotelu v Torontu. Do toho všeho jsme měli zpoždění, turbulence a ještě mi ztratili kufr. Už tehdy jsem si říkala, že tenhle pobyt asi rozhodně nebude nuda.

Kvůli komplikacím jsem přiletěla až po začátku semestru, takže jsem byla do všeho hozena bez možnosti se aklimatizovat nebo připravit. Začátky byly opravdu těžké. Škola je obrovská, neustále jsem se ztrácela a moji spolužáci byli spíše chladní. Tak nějak jsem čekala, že se někdo začne zajímat, bude se chtít bavit nebo mi pomůže zapadnout, ale opak byl pravdou. Kanaďané prostě nejsou Američané, a to byl asi můj největší kulturní šok.

Na druhou stranu je škola neuvěřitelně otevřená všem kulturám. Je tu spousta přistěhovalců a lidí z různých částí světa. Učitelé jsou neskutečně milí, ochotní a vždy připravení pomoct. Upřímně mě překvapilo i to, jak „free“ tady škola občas je. Stává se, že máme celý den jen takzvané „work periods“, kdy vlastně skoro nic neděláme, a hodně studentů chodí pozdě nebo nepřijde vůbec.

Bydlím s hostitelskou rodinou, která pochází z Barbadosu a v Kanadě žije pět let. Mám dvě starší „ségry“, nově i dvě kočky a rybičky. Na poslední měsíc se k nám navíc nastěhovala ještě jedna exchange studentka z Vietnamu. Se svojí rodinou jsem si neuvěřitelně sedla. Od prvního dne jsem se tu cítila jako doma a troufám si říct, že se pro mě stali druhou rodinou. Jsem jejich úplně první studentka, a možná právě proto je naše pouto tak silné. Zažili jsme spolu spoustu krásných chvílí – od výletu do Nového Skotska a Monctonu až po úplně obyčejné každodenní momenty.

Během pobytu jsem byla díky agentuře na dvou výletech – v Québecu a v Calgary. Byly to jedny z nejlepších týdnů mého života. Objevovat s partou exchange studentů krásy Rocky Mountains byl opravdu sen. Tam i ve Fredericton jsem potkala úžasné lidi z celého světa. Většina mých kamarádů jsou právě zahraniční studenti, a díky tomu teď znám lidi skoro všude. Už dokonce plánujeme, kde se zase jednou všichni setkáme.

Foto: N. Zavřelová
S kamarády

Takže co mi tenhle pobyt dal? Hlavně odvahu. Naučil mě nebát se a jít si za svými sny, protože když člověk opravdu chce, všechno nějak jde. Za chvíli mě čeká prom a graduation, což je něco, o čem jsem nikdy ani nepřemýšlela, že jednou opravdu zažiju. Potkala jsem tady neuvěřitelně skvělé lidi, kvůli kterým stojí za to letět na druhou stranu světa, a hlavně jsem našla druhý domov. A to jsem před odjezdem vůbec netušila, že je něco takového možné.

Foto: N. Zavřelová
Na výletě

Z Gyrecu do Anglie

Uplynulý půlrok jsem strávil studiem na střední škole v anglickém Eastbourne. Už první den na zdejší college – což je mezistupeň mezi střední školou a univerzitou – byl velmi zajímavý. Potkal jsem spoustu mezinárodních studentů, všichni se chovali přátelsky, takže jsem si brzy našel kamarády.

Jakub Večeřa
SEPTIMA B

Foto: J. Večeřa

S kamarády

Britská škola byla oproti našemu gymnáziu o dost jednodušší. Hodin bylo méně a zdálo se mi, že učitelé – které jsme mimochodem oslovovali křestním jménem – po nás skoro nic nepožadovali. Studoval jsem pouze čtyři předměty: Fotografii, Politologii, Business a Angličtinu. Po hodinách jsem měl často pocit, že jsem se vlastně nic nového nedozvěděl. Kdybych si měl vybrat, zvolím raději starý dobrý český systém.

Na rozdíl od jiných studentů, kteří od hostitelských rodin dostávali jen polotovary a toasty, jsem měl obrovské štěstí. Moji hostitelé byli milí a skvěle vařili. Obědy jsem si ale musel řešit sám, což byl celkem oříšek. V Anglii je složité sehnat levné a zároveň výživné jídlo, takže jsem nejčastěji skončil v supermarketu nebo v Subway. Jídlo v Británii je obecně zhruba 1,5× dražší než u nás a jeho kvalita za českými standardy dost pokulhává.

Kapitolou samou o sobě je místní hromadná doprava. Je drahá, pomalá a nepraktická. Autobusy bývají zpožděné, špinavé a bez klimatizace, a když spoj rovnou zruší, nezbyde vám nic než jet Uberem. Na druhou stranu velkou výhodou Eastbourne bylo skvělé, i když drahé, vlakové spojení do Londýna a zbytku země.

Volný čas jsem trávil hlavně s ostatními mezinárodními studenty. Procestovali jsme okolní města jako Londýn, Brighton nebo Hastings a během prázdnin jsme vyrazili i do Skotska (Edinburgh, Glasgow). Samozřejmě jsme prozkoumali i většinu zajímavých míst a podniků přímo v Eastbourne.

A celkové hodnocení? Doporučil bych to každému, kdo má jen trochu chuť vyrazit. Získáte nespočet nových zkušeností, kamarádů z celého světa, poznáte jiné kultury a hlavně se otrkáte v komunikaci s lidmi, kteří o světě přemýšlí úplně jinak než vy.

Foto: J. Večeřa

V muzeu RAF

Pozn. red.: Jakubovy fotografie naleznete na zadní straně obálky.

Vyluštěná osmisměrka

Prakticky kris-kros. Tajenka je ukrytá v šedých polích.

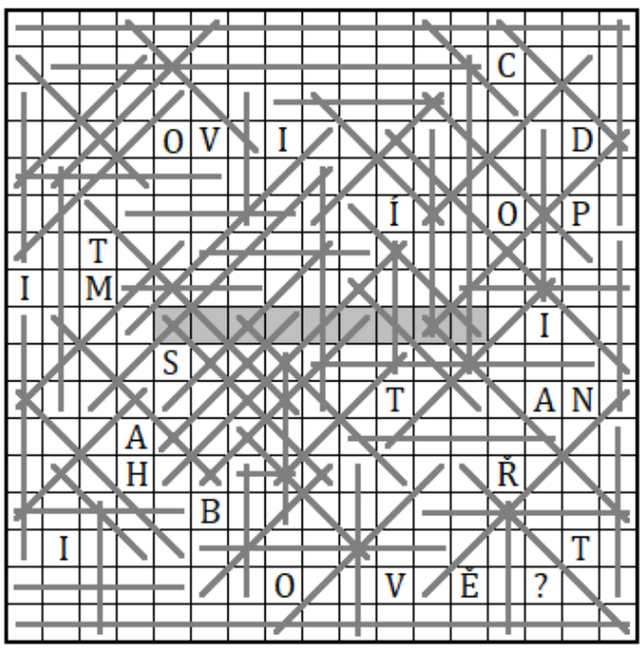

~~BÁJE~~
~~BALANC~~
~~BEZMYŠLENKOVITOST~~
~~ČLOVĚK~~
~~CVOK~~
~~DATUM~~
~~DĚVČE~~
~~DLUH~~
~~DOLY~~
~~DRAK~~
~~DRŽÁK~~
~~DUSÍK~~
~~HRÁCH~~
~~JABLKO~~
~~KACHNA~~
~~KOLEJ~~
~~KOLOTOČ~~
~~KŘÍDA~~
~~KŘOVÍ~~
~~KUKLA~~
~~KUNA~~
~~KVÍTÍ~~
~~LETADLO~~
~~LIDÉ~~
~~LOSOS~~
~~LUPA~~
~~MASAŘKA~~
~~MOKASÍN~~
~~MOKRO~~
~~MULA~~
~~OBHOSPODÁŘOVÁVÁNÍ~~
~~OBOR~~
~~OBRAZ~~
~~ODPOVĚĎ~~
~~OSLAVA~~
~~OSUD~~
~~PÁRTY~~
~~PÍSAŘ~~
~~PLAST~~
~~PLÁT~~
~~PLOT~~
~~POČIN~~
~~POKLOP~~
~~POVEL~~
~~PRAHA~~
~~REJDAŘ~~
~~SADISTA~~
~~SAVEC~~
~~SILO~~
~~ŠÍP~~
~~SLÁDEK~~
~~SOUD~~
~~STŘÍPEK~~
~~STROJVEDOUCÍ~~
~~SUKNĚ~~
~~SVÁŘEČ~~
~~SVATBA~~
~~UCHO~~
~~ÚL~~
~~ÚROK~~
~~VDAVKY~~
~~VLEVO~~
~~VLIV~~
~~VODÁK~~
~~VODKA~~
~~VOJÁK~~
~~VÝCVIK~~
~~VYVĚTRÁNÍ~~

Ptá se Angličan Čecha: „Jak u vás jezdíte po silnicích? Vpravo, nebo vlevo?“ Čech odpovídá: „*tajenka.*“

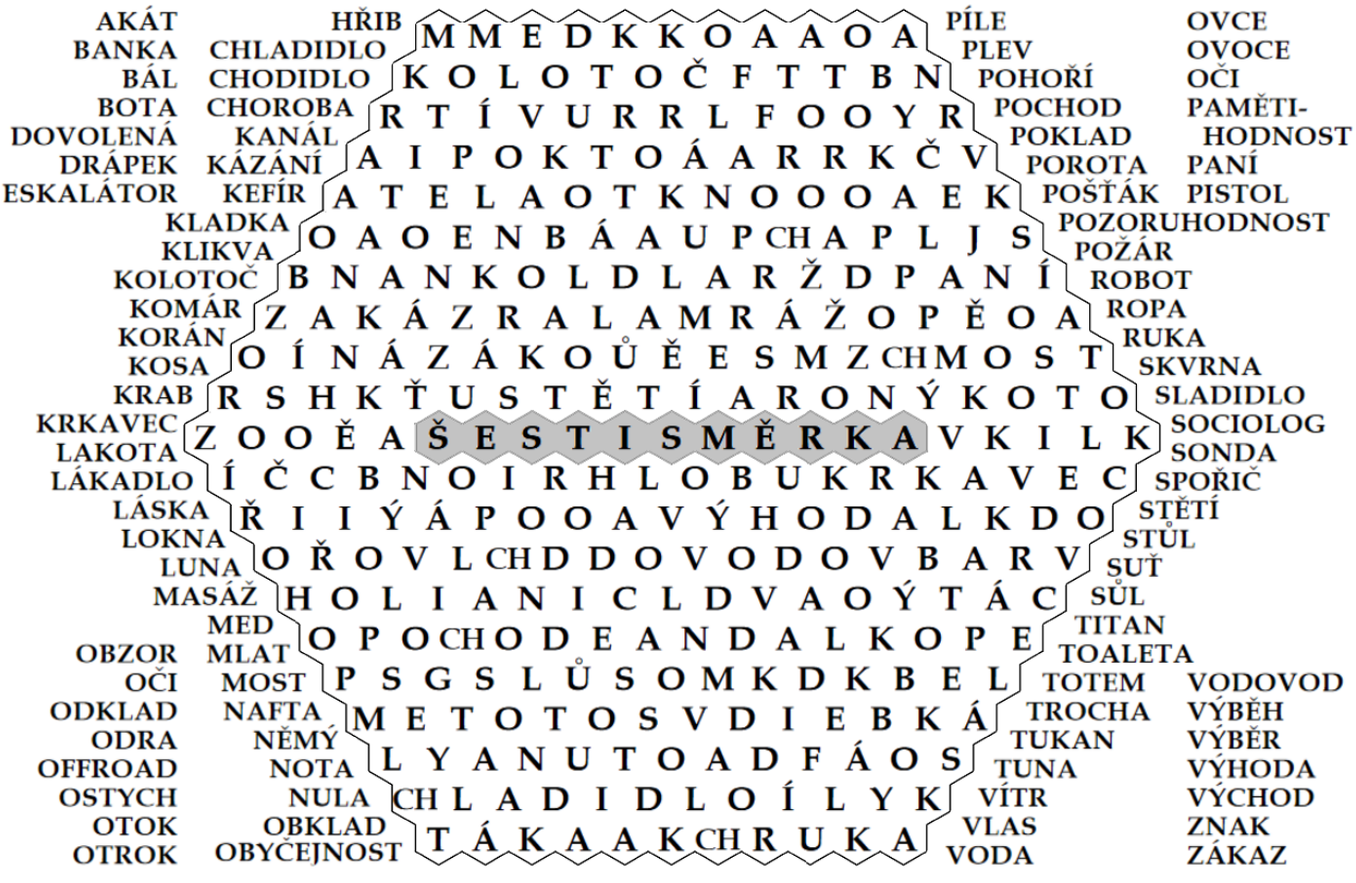

Díky spolupráci s časopisem Presloviny

Foto: V. Jaroš

Barbora Votlučková

Foto: V. Jaroš

Eliška Pinterová

Foto: V. Jaroš

Rozárie Haškovcová

Foto: V. Jaroš

Beáta Kocourová

Foto: V. Jaroš

Martin Říha

Foto: V. Jaroš

Barbora Chrastilová

Visitor Entrance
M&S
london-fire.gov.uk